

„Je tu pan generální konzul, pane řediteli!“ zašeptala do škvíry dveří soucitná sekretářka. Pak se otočila k Davidovi: „Máte výjimku!“ a vpustila jej do pracovny.

V místnosti byly stažené rolety, ačkoliv venku přelo. Monitor počítače byl zhasnutý, křeslo prázdné, ředitel ČSA zhrouceně ležel na gauči. Jeho hnědý oblek splýval s hnědým koženým potahem, jen bílý ručník kolem hlavy osvěžoval šerosvit.

„Máš migrénu?“ odhadl konzul a popošel blíž. „To bude z toho včerejšího...“

„Nemluv na mě!“ zasténal gauč.

„Jen dvě otázky. Za prvé: Letěla Beata včera do Prahy? A za druhé: Měla zpáteční letenku?“

„Zprvė jo, zadruhé ne. Vypadni, umírám!“

„Co trochu brandy, můj dandy? Jako poslední pomazání.“

Postava na gauči se vymrštila, ručník spadl na zem. Pak těsně nad Davidovou hlavou prolétla maketa starožitného dvojplošníku, křídla o zeď a spadla na koberec. Křídélka se odlomila. To není z lepenky! všiml si zděšeně konzul. „Co děláš, cvoku?“

„Druhý pokus!“ oznamoval z posedu střelec a sáhl na stolek pro další propagační kousek. Vypadalo to jako boeing. David couvl do azylu sekretariátu.

„Jak je mu?“ otočila se od počítače ustaraná dívčí tvář.

„Lepší se to. Máte mu donést trochu brandy.“

Ale na deštivém chodníku ho rozverná nálada opustila. Tak Beata letěla do Prahy! Nejspíš si na mě chce stěžovat na ústředí, zmijje! Ale to snad nejde jen tak, bez objednání, doufal. Včera samozřejmě nic nestihla! A dnes si teprve dojedná schůzku. Na zítřek! Proto nereaguje na mé telefony. Je pokrytecká a mstivá! Musím okamžitě něco vymyslet. Nějakou svižnou protiakti. Teď mě odtud odvolat nesmí, proboha!

Vzpomínal na rady kolegy. V případě velkého problému odešli do ústředí šifru s nějakým blufem! vybavil si pravidlo číslo tři. Tím získáš čas a odvrátíš jejich pozornost úplně jinam. Kam ale?

Zastavil se před křižovatkou a cvičně začal s jogínským dýcháním. Ale nedokázal se náležitě uvolnit, a tak toho nechal a při čekání na zelenou se rozhlížel po okolních lidech, domech, ucpaných kanálech. Inspirace je často záležitost náhody, věděl. Náhody a plně otevřených očí. Jenže buddhisté tvrdí, že náhoda neexistuje. Vše souvisí se vším a příčina vyvodí následek. Například včerejší příchod Laury byl vyvolán její všímavostí. Kdyby přehlédla to prostěradlo s malůvkou... moment... Cesi kokoti! Mám to! Dokonce nafocené! Mám svůj skvělý bluf!

Tmou k ní zaznívaly hlasy. Nevadilo jí, že nerozumí slovům, a ani necítila potřebu rozlepit oči, aby zjistila, kdo ti mluvící lidé jsou. Připadala si jako dítě ležící na zadním sedadle auta, které jede nočními okreskami a rodiče vpředu si tlumeně povídají. Motor neslyšela, ale cítila příjemný pohyb a bylo velmi snadné předstírat, že spí a s důvěrou se nechá vézt k nějakému společnému cíli. Přála si, aby to byl hodně vzdálený cíl. Poprvé pro ni nebylo důležité, kam směřuje, ale že jede, nebo spíš, že je vezena, že se nemusí o nic starat, o ničem rozhodovat. Ale vtom do její blažené odevzdanosti pronikl příkazný hlas.